

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: (u-i)

Cím: Látogatás Pest legnéptelenebb és legszebb kertjében

Forrás: Új Magyarorszag

Bn.

1939 VIII. 9.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

712.21

Hely

Botanikus kert

Idő

"1939"

Személy

Látogatás Pest legnéptelenebb és legszebb kertjében

Pest elszórakoztató látványosságai sorában a muzsikával és attrakciókkal szolgáló helyek mellett sikerült „fölfedeznünk” a legszerényebbet, a legcsendesebbet, amelynek a megtekintésére bár jegyet kell váltani, mégis a jegyszelvény ezt a tiszteletteljes címet viseli: Engedély. Ez az engedély pedig a fűvészkert megtekintéséhez szükséges.

A jegy ára tíz fillér, de aki nagyon akar tobozódni, harmincfilléres cédulával még az üvegházak valamennyiének rejtelmes világát is megtekintheti. Beszámolónk eszközölésére ezt a pompadúsabb befizetést eszközöltük. Sem sorba nem kellett állnunk érte, sem a látogatók sokaságában nem kellett elegendőnünk, mert mint később kitűnt, az egész, hatalmas kertben mindössze heten hullámoztunk fel és alá.

Igaz, hogy a rekkenő nyári meleg legtombolóbb déli óráiban tettük látogatásunkat, de mégis csak a szabadba és csodaszép növények üde csoportjai közé. Mint mindenütt, a legszomjúbb figyelem a legszerényebb látnivalót kapja kezdetben és az első tábla, amire tekintünk ráesett a tűző napfényben egy sereg fűpamacsot tartalmazott. Pázsitfélék... így szólt a magyarázó felirat és merengve néztük a füveket.

Ugyancsak merengett atyjuk kíséretében két gyerek is, egy elemistásforma kisfiú és egy kamasz. Papájuk szigorú fennhangon olvasta minden tábláról a latin felírást; az elemistás azonban rövidesen igen tömör kifejezést adott unalmának és egyben pajkos tájékozatlanságának, amidőn nyugósan megkérdezte:

— Mikor megyünk a vízilóhoz?

Az apai szigor és kérérlhetetlen szakszerűség csak vitte tovább a két csemetét

a táblák között.

A gyerekek megilletődve baktattak. Egy helyen a kicsike boldogan szólalt meg:

— Ni, estike virág!

A forróságban csukott vörös, sárga és fehér virágtölcsérével csakugyan néhány estike mutogatta magát. A kamasz elolvasta a magyar szöveget:

— Csodavirág-félék.

A papa viszont hozzátette:

— Nictaginaceae...

házinvamda 1026 — 8801

A híres Victoria-házban irtózatos a hőség. A Victoria regia levelei jólesően terpeszkednek a medencében egy sereg más vízinövény társaságában. Egy mezitlábás kertimunkás kicsit odabagózik az ajtóhoz, mikor láttuk, hogy beléptünk. Hiába, vigyázni kell a pesti népre.

Megkérdezzük:

— Az ott a Victoria regia?

— Igen,

— Nagyon szép...

— Pedig most rossz bőrben van.

Igy mondja, rossz bőrben van. Csakugyan, az egyik levelén csúnya barna foltok éktelenkednek. De ez csak valami muló baj lehet.

Az üvegház előtt egy sereg kaktuszt látunk, köves talajon. Remek pofák ezek a kaktuszok. Mint jókora, elálló, kíváncsi kamaszfülek merednek felénk. Odébb valamivel, a nagy kaktuszok között, vagy hat méter magasba mered fel egy amerikai agave. Itt halljuk újra a vékonyka han-

got, alkalmasint az üvegház mögül:

— Papa, mikor megyünk a vízilóhoz?

Még a kaktuszházba is benézünk. Az üvegfalak már kívülről mutatják, hogy a legcsodálatosabb alakú, apró kaktuszfélések milyen gazdag sora zsúfolódik az emelvényeken. Hanem aztán ide belátogatni ember kell a gáton! Éppen csak át-lépjük a küszöböt, veritékcsapok görge-deznek le máris a homlokunkon. Az egyik

függő cserép mellett hőmérő fityeg. Ránézünk... csekélység: 47 fok Celsius. A levegő áll és süt.

Ez már igen. Ezt a helyet javasoljuk mindenkinek, aki sokallja a 36 fokos utcai meleget. Jöjjön ide és menjen ki — hűsölni.

Am most látjuk, hogy nem is vagyunk egyedül. Az üvegfolysó végén egy sovány, fonnyadt hölgy lornyozza a kaktuszokat. Lassan, egyenkint nézi a torzonborz növényeket, szakértelemmel és szinte becézve. A meleget nyilván fel se veszi. Már régen kint vagyunk, amikor még alig pár cseréppel odább úzi forró kaktusz-tanulmányait.

A páfrányház csipkéslevelű díszdarabjai közül meg egyenesen menekülnünk kell. Itt ugyan „csak” 39 fokot mutat a hőmérő, de a párával teli levegő, akárcsak a gőzfürdőkben, elviselhetetlen.

Ha a kinti meleg nem is ad sok felüdülést, egy kedves látványnál határozottan vidorak leszünk. A trópusi araciák és más, méltóságteljes növénycsodák megismerése után, egy szabad táblában — sallangos levelűek, mondja a felirat — kedves kománkra, a közönséges kerti kaporra ismerünk. Uborkás és jó tökfőzelékes társ-képzletek kíséretében haladunk tovább útunkon.

Mint kuriózumot kell megemlítenünk, hogy egy tízméter magas és mintegy hat méter széles fémvázaz üvegteremben egyetlen egy növény áll, egy óriási pálma. A felirat szerint: „Pholnix canariensis, a Rokkantügyi Hivatal ajándéka, 1916.” Hogy mekkora ez a pálma, kérjük az olvasót, mérjen föl a levegőbe tíz métert,

ha ugyan nem többet és így képzelje mag elé. Hát ez a szegény pálma most kinőtte az otthonát. Minden irányba lapulnak már a levelei a falakon, ugyan mi lesz szegénnyel?

No de most már kerítsük végét a sok látnivalónak. Láttunk kétméteres, tagoltalan leveleket a keletindiai ehető banánfán, láttunk pompás csoportokban afrikai, ázsiai, ausztráliai és amerikai növényeket. Egy gazdag sziklakert oldalában néhány megejtő virágocskát: Erdély flórája...

Errefelé már publikum sincs. Lemaradt valahol az apa két fiával, a kaktuszrajongó hölgy minden bizonnyal még az ólomkamrában lornyoz. Ellenben egy nyájasfekvésű, eldugott padon kemény biflázáson értünk egy diákot.

Alkalmasint pótvizsgára készült. Ha netalán természetrajzból, a környezetválasztás máris sokat expiált a csunya szekundából.

(u — i)

